

2. Член 9, параграф 2 от Конвенцията за достъпна до информация, участието на обществеността в процеса на вземането на решения и достъпна до правосъдие по въпроси на околната среда, сключена на 25 юни 1998 г. и одобрена от илето на Европейската общност с Решение 2005/370/ЕО на Съвета от 17 февруари 2005 година, и член 10а от Директива 85/337, изменена с Директива 2003/35, трябва да се тълкуват в смисъл, че:

- когато проект, който попада в приложното поле на тези разпоредби, е приет със законодателен акт, въпросът дали този законодателен акт отговаря на условията съгласно член 1, параграф 5 от тази директива, трябва съгласно националните процесуални норми да може да бъде отнесен до съд или до независим и безпристрастен орган, установен по закон,
- ако срещу такъв акт не е предвидено никакво производство за обжалване с припопнените по-горе естество и обхват, всяка национална юрисдикция, която е сезирана в рамките на своята компетентност, следва да упражни описания в предходното тире контрол и въз основа на него да изведе съответните последици, като евентуално остави този законодателен акт без приложение.

(¹) ОВ С 153, 4.7.2009 г.

Решение на Съда (първи състав) от 20 октомври 2011 г. — Европейска комисия/Федерална република Германия

(Дело С-284/09) (¹)

(Неизпълнение на задължения от държава членка — Свободно движение на капитал — Член 56 ЕО и член 40 от Споразумението за Европейското икономическо пространство — Данъчно облагане на дивидентите — Дивиденти, плащани на дружества, чието седалище е на територията на страната, и на дружества, установени в друга държава членка или в държава от Европейското икономическо пространство — Различно третиране)

(2011/С 362/03)

Език на производството: немски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: R. Lyal и В.-R. Killmann)

Ответник: Федерална република Германия (представители: M. Lumma и С. Blaschke, както и Н. Kube, преподавател)

Предмет

Неизпълнение на задължения от държава членка — Нарушение на член 56 ЕО и на член 40 от Споразумението за ЕИП — Национална правна уредба, която предвижда пълно освобождаване от удържане на данък при източника на дивидентите, платени от дъщерни дружества на дружества майки, които са със седалище на територията на страната, а по отношение на дружествата майки, които са със седалище в друга държава членка или в държава от Европейското икономическо

пространство, подчинява пълното освобождаване на условието за достигане на минималния праг на участие на дружеството майка в капитала на дъщерното дружество, определен в Директива 90/435/ЕИО на Съвета от 23 юли 1990 година относно общата система за данъчно облагане на дружества майки и дъщерни дружества от различни държави членки (ОВ L 225, стр. 6; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 97)

Диспозитив

1. Като е предвидила, че дивидентите, разпределяни на дружества, установени в други държави членки, в случаите, когато не е достигнат прагът на участие на дружество майка в капитала на дъщерното лу дружество, предвиден в член 3, параграф 1, буква а) от Директива 90/435/ЕИО на Съвета от 23 юли 1990 година относно общата система за данъчно облагане на дружества майки и дъщерни дружества от различни държави членки, изменена с Директива 2003/123/ЕО на Съвета от 22 декември 2003 година, подлежат на по-тежко от икономическа гледна точка данъчно облагане, отколкото дивидентите, разпределяни на дружества, които са със седалище на нейна територия, Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си по член 56, параграф 1 ЕО.
2. Като е предвидила, че дивидентите, разпределяни на дружества, установени в Исландия и Норвегия, подлежат на по-тежко от икономическа гледна точка данъчно облагане, отколкото дивидентите, разпределяни на дружества, които са със седалище на нейна територия, Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си по член 40 от Споразумението за Европейското икономическо пространство от 2 май 1992 година.

3. Осъжда Федерална република Германия да заплати съдебните разходи.

(¹) ОВ С 256, 24.10.2009 г.

Решение на Съда (първи състав) от 20 октомври 2011 г. (преюдициално запитване от Tribunale ordinario di Bari — Италия) — Interedil Srl в несъстоятелност/Fallimento Interedil Srl, Intesa Gestione Crediti Spa

(Дело С-396/09) (¹)

(Преюдициално запитване — Право на нисшестоящия съд да отправи преюдициално запитване до Съда — Регламент (ЕО) № 1346/2000 — Производство по несъстоятелност — Международна компетентност — Център на основните интереси на длъжника — Прелестване на седалището според устройствения акт в друга държава членка — Понятие за предприятие)

(2011/С 362/04)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale ordinario di Bari

Страни в главното производство

Ищец: Interedil Srl en liquidation

Ответници: Fallimento Interedil Srl, Intesa Gestione Crediti Spa

Предмет

Преюдициално запитване — Tribunale ordinario di Bari — Тълкуване на член 3 от Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност (ОВ L 160, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 143) — Център на основните интереси на длъжника — Презумпция за седалището според устройствения акт — Установяване в друга държава членка — Общностни или национални понятия

Диспозитив

1. Правото на Съюза не допуска национален съд да бъде обвързан от национална процесуална разпоредба, съгласно която направените от висшестоящ национален съд изводи са задължителни за него, когато се установи, че тези изводи не са в съответствие с правото на Съюза, както е тълкувано от Съда.
2. Понятието „център на основните интереси“ на длъжника, съдържащо се в член 3, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност, трябва да се тълкува в съответствие с правото на Съюза.
3. За да се определи центърът на основните интереси на дружество длъжник, член 3, параграф 1, второ изречение от Регламент № 1346/2000 трябва да се тълкува по следния начин:

— центърът на основните интереси на дружество длъжник трябва да се определя преди всичко с оглед на мястото на централно управление на това дружество, което може да бъде установено въз основа на обективни и проверими от третите лица обстоятелства. Когато управителните и контролните органи на дадено дружество са там, където се намира седалището му според устройствения акт, и решенията относно управлението на това дружество се вземат на същото място и това може да се провери от третите лица, предвидената в тази разпоредба презумпция не може да бъде оборена. Когато централното управление на дадено дружество не е в седалището му според устройствения акт, наличието на дружествени активи и на договори за тяхната финансова експлоатация в държава членка, различна от тази, в която се намира седалището на това дружество според устройствения акт, може да се счита за обстоятелство, достатъчно да се обори презумпцията, само при условие че общата преценка на всички релевантни фактори позволява да се установи, че действителният център на управление и контрол на посоченото дружество и управление на неговите интереси се намира в тази друга държава членка и това може да се провери от третите лица,

— когато дружество длъжник е променило своето седалище според устройствения акт преди подаването на молбата за образуване на производство по несъстоя-

телност, се презумира, че центърът на основните интереси на това дружество се намира в новото му седалище според устройствения акт.

4. Понятието „предприятие“ по смисъла на член 3, параграф 2 от същия регламент трябва да се тълкува в смисъл, че изисква наличието на структура с минимална степен на организираност и известна стабилност с оглед на осъществяването на стопанската дейност. Наличието на отделни илоти или на банкови сметки по принцип не е достатъчно, за да се приеме, че е изпълнено това изискване.

(¹) ОВ С 312, 19.12.2009 г.

Решение на Съда (голям състав) от 18 октомври 2011 г. (преюдициално запитване от Hoge Raad der Nederlanden — Нидерландия) — Realchemie Nederland BV/Bayer CropScience AG

(Дело C-406/09) (¹)

(Регламент (ЕО) № 44/2001 — Компетентност и изпълнение на съдебни решения — Понятие за граждански и търговски дела — Признание и изпълнение на решение за налагане на глоба — Директива 2004/48/ЕО — Права върху интелектуална собственост — Накърняване на тези права — Мерки, процедури и средства за закрила — Осъждане — Производство по екзекватура — Съдебни разноски)

(2011/C 362/05)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hoge Raad der Nederlanden

Страни в главното производство

Ищец: Realchemie Nederland BV

Ответник: Bayer CropScience AG

Предмет

Преюдициално запитване — Hoge Raad der Nederlanden — Тълкуване на член 1 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74) и на член 14 от Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост (ОВ L 157, стр. 45; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 56) — Понятие за граждански и търговски дела — Неспазване на забрана, постановена от германски съд, за внос и пускане на пазара в Германия на определени пестициди — Глоба — Изпълнение на решението, с което се налага тази глоба — Производство по изпълнение спрямо постановени в чужбина определения относно съдебните разноски във връзка с имуществена санкция или глоба поради неспазване на забраната за нарушаване на право на интелектуалната собственост